

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3770/2019
28.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранкица Орловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Основног суда у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5875/18 од 22.04.2019. године, у седници одржаној 28.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5875/18 од 22.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2526/2017 од 22.03.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде за период од 12.06.2011. године до 19.11.2013. године исплати 2.014.484,00 динара за 758 радних дана према ценама и условима на дан 19.05.2015. године, као дана вештачења, са законском затезном каматом од 22.03.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 265.172,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Допунском пресудом, истог суда П 2526/2017 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, допуњена је пресуда Основног суда у Нишу П 2526/2017 од 22.03.2018. године у ставу првом изреке, тако што је после првог става додато „док се за вишак тражене камате почев од 18.05.2015. године до 22.03.2018. године захтев тужиоца, одбија као неоснован“. Ставом другим изреке, одлучено је да у осталом делу првостепена пресуда остаје неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5875/18 од 22.04.2019. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда и допунска пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде за период од 12.06.2011. године до 19.11.2013. године исплати 2.014.484,00 динара, за 758 радних дана према цени и условима на дан 19.05.2015. године, као дана вештачења, са законском затезном каматом од 18.05.2015. године до исплате. Ставом другим изреке,

обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 21.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ...87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, против тужиоца је вођен кривични поступак због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи и био је у притвору од 12.06.2011. године до 29.06.2011. године. Пресудом Основног суда у Нишу К 1685/11 од 26.09.2011. године, која је постала правноснажна 27.03.2013. године, тужилац је ослобођен оптужбе да је учинио напред наведено кривично дело. Тужиоцу је 12.06.2011. године одузет аутомобил марке „...“ регистарских ознака, који му је на његов захтев од 17.10.2013. године враћен 19.11.2013. године, на основу решења Основног суда у Нишу од 24.10.2013. године. У време када је тужиоцу одузето возило, имао је пријављену радњу за обављање такси превоза. Након изласка из притвора, обављао је послове физичког радника, два до три дана у месецу. Преко колега, које су имале више возила, рентирао је возило на дан-два, али то није било више од два дана у току два до три месеца. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је колико би тужилац зарадио да је радио као такси превозник у периоду од 12.06.2011. године до 19.11.2013. године.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиоца, сматрајући да је тужена у обавези да тужиоцу накнади штету за спорни период, због одузетог возила, применом члана 154, 155, 189. и 190. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је након одржане расправе, укинуо првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца, применом члана 172. Закона о облигационим односима, сматрајући да у поступању органа тужене није било неправилног и незаконитог рада, због чега не постоји основ за накнаду штете тужиоцу у виду изгубљене добити због немогућности коришћења предметног возила.

Врховни касациони суд је утврдио да је другостепени суд правилно одлучио, правилном применом материјалног права.

Чланом 35. ставом 2. Устава Републике Србије и чланом 172. ставом 1. Закона о облигационим односима, прописано је да свако има право на накнаду штете коју му незаконитим или неправилним радом проузрокује државни орган. Одговорност државе условљена је незаконитим или неправилним поступањем у вези са вршењем службе или друге делатности државног органа, што подразумева непримењивање или погрешну примену прописа којима се регулишу правила поступка, која тај орган спроводи или којима се повређују Уставом загарантована права из те области, које нису у коализији са међународним стандардима и опште усвојеним правилима међународног права. Неправилан рад органа подразумева предузимање службених радњи које нису у складу са општим нормама која регулишу поступања у вршењу службе конкретног органа, као и поступање које је супротно општим правним начелима или уз грубо кршење правила струке. Поступање органа које је у складу са законским прописима и у складу и у оквиру његових овлашћења не представља ни неправилан ни незаконит рад, при чему погрешна примена одговарајуће законске норме или погрешна процена о испуњености услова за доношење одређене одлуке не представља повреду дужности у вршењу функције тог органа за коју одговара држава.

По налажењу Врховног касационог суда, када се има у виду напред наведено и утврђено чињенично стање, правилан је закључак другостепеног суда да је надлежан орган тужене, приликом одузимања предметног возила тужиоца, поступао у складу са Закоником о кривичном поступку и да основ за одузимање предметног возила постоји до правноснажности пресуде Основног суда у Нишу, којом је одбијена оптужба према тужиоцу, као окривљеном, имајући у виду да је против тужиоца вођен кривични поступак под сумњом да је извршио кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи. Стога није основан захтев тужиоца за накнаду овог вида материјалне штете, на основу члан 35. став 2. Устава Републике Србије и члана 172. Закона о облигационим односима, како је то правилно закључио другостепени суд.

Имајући у виду напред наведено, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

У складу са изнетим, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић